

vtedy, keďby rozhodnutím alebo opatrením správnych úradov bolo stranám vo spore o takýto nárok súčasťným znemožnené, aby cestu poradiť práva podľa § 105 úst. listiny a zák. č. 217/1925 Sb. nastúpili.

Podľa čl. 8 odst. 2 zák. č. 125/1927 Sb. je napadnuté rozhodnutie, vydané zem. úradom ako úradom odvolacím, v správnom pokračovaní rozhodnutím konečným, z čoho plynie, že tým je daná sť-ľovi možnosť, aby si svoj nárok u riadneho súdu uplatňoval, a teda nejde v danom prípade o výnimku shora uvedenú, kedy totižto jedine by mohla byť uznaná príslušnosť nss-u.

Je preto sťažnosť, ktorá brojí proti napadnutému rozhodnutiu jedine s hľadiska meritorného, vo smysle § 3 lit. a) zák. o ss neprípustná, a bolo ju preto odmietnúť.

Č. 11.173.

Štátne občianstvo: I. Aby kto bol vylúčený z nároku na udelenie čl. štátneho občianstva podľa § 1 odst. 1 a 3 lit. a) úst. zák. č. 152/1926 Sb., stačí, že sa dopustil trestného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky a nie je treba, aby bol pre takýto čin odsúdený. — **II.** Trestný čin podľa § 16 č. 1 zák. č. 50/1923 Sb. na ochranu republiky spadá pod pojem trestného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky vo smysle § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb.

(Nález zo dňa 24. marca 1934 č. 5861.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 8031/29.

Vec: Julius G. v S. proti ministerstvu vnútra o štátne občianstvo.

Výrok: Sťažnosť sa zamietá pre bezdôvodnosť.

Dôvody: Napadnutým rozhodnutím žal. úrad nevyhovел žiadosti sť-ľovej za udelenie čl. štátneho občianstva podľa úst. zák. zo dňa 1. júla 1926 č. 152 Sb., lebo podľa ustanovenia § 1 cit. zák., majú nárok na udelenie čl. štátneho občianstva len tí štátni občania býv. Uhorska, ktorí splnili zákonné podmienky a nie sú z nároku toho podľa § 1 odst. 3 cit. zák. vylúčení, sť-ľ však, ako to konaným šetrením bolo zistené, a ako to i sám protokolárne doznal dňa 11. júna 1931 u okr. úradu v Sevlúši, bol rozsudkom súdnej stolice v Berehove zo dňa 26. augusta 1924 odsúdený pro prečin § 16 č. 1 zák. na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. do väzenia na 14 dní podmiennečne na 1 rok a teda je z nároku na udelenie čl. štátneho občianstva podľa ustanovenia § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb. vylúčený.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia uvažoval nss takto:

Sť-ľ brojac proti napadnutému rozhodnutiu, dovodzuje, že odsúdenie sť-ľovo rozsudkom súdnej stolice v Berehove, ktoré slúžilo žal. úradu za podklad jeho zamietavého, sť-ľovi čl. štátne občianstvo neudelivšieho rozhodnutia, stalo sa len podmiennečne na dobu jedného roku a že, pretože tento jeden rok už i uplynul, sť-ľ má sa považovať

za osobu beztretnej minulosti a že z príčiny tejto toto odsúdenie nemohlo slúžiť žal. úradu podľa § 1 odst. 3 úst. zák. č. 152/1926 Sb. za dôvod, aby sť-l' nemohol obdržať čl. štátne občianstvo.

Túto námietku sťažnosti uznal nss bezdôvodnou. Tento súd vyslovil totiž už v nál. Boh. A 8031/29 právny názor, na ktorom trvá i v danom prípade, že totiž aby kto bol vylúčený z nároku na udelenie čl. štátneho občianstva podľa § 1 odst. 1 a 3 lit. a) úst. zák. č. 152/1926 Sb., stačí, že sa dopustil tretného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky a že nie je treba, aby pre takýto čin bol odsúdený. Podľa právneho názoru v cit. nálezu vysloveného je tedy s hľadiska § 1 odst. 3 lit. a) úst. zák. č. 152/1926 Sb. nerozhodná, vo vyšeuvedenej námietke sťažnosti uplatňovaná okolnosť, bol-li sť-l' pre tretný čin smerujúci proti bezpečnosti Čsl. republiky odsúdený alebo nie, resp. bol-li odsúdený len podmiennečne na dobu jedného roku a uplynula-li táto doba, bez toho, že by bol sť-l' nový tretný čin spáchal.

Sť-l' ďalej vytýka, že žal. úrad napadnutým rozhodnutím neprávom mu odoprel udeliť čl. štátne občianstvo i preto, pretože tretný čin, ktorý sť-l' spáchal a pre ktorý bol so svrchu zmieneným rozsudkom súdnej stolice v Berehove odsúdený, nie je tretným činom proti bezpečnosti Čsl. republiky a že ani nemôže byť za taký kvalifikovaný, keďže nešlo ani o velezradu ani o špionáž a ani o spiknutie. — K týmto vývodom sťažnosti slušelo uviesť:

Pokiaľ sť-l' v súvislosti s týmito vývodami vytýka, že žal. úrad v napadnutom rozhodnutí neprávom uvádza, že sť-l' sám soznal v protokole zo dňa 11. júla 1931, napísanom u okresného úradu v Sevlúši, že bol odsúdený pre tretný čin smerujúci proti bezpečnosti Čsl. republiky, uznal nss túto výtku sťažnosti ako obsahu napadnutého rozhodnutia odporujúcu bezdôvodnou, pretože, ako je to z napadnutého rozhodnutia zrejme patrné, žal. úrad v tomže konštatoval len, že sť-l' doznal protokolárne sám dňa 11. júna 1931 u okr. úradu v Sevlúši faktum, že bol rozsudkom súdnej stolice v Berehove zo dňa 26. augusta 1924 odsúdený pre prečin § 16 č. 1 zák. na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. do väzenia 14 dní podmiennečne na dobu 1 roku; naproti tomu neuviedol žal. úrad v napadnutom rozhodnutí, že by sť-l' bol v onom protokole doznal, že zmienený čin je tretným činom proti bezpečnosti Čsl. republiky.

Vyslovil-li žal. úrad v napadnutom rozhodnutí, že sť-l' je z nároku na udelenie čl. štátneho občianstva podľa ustanovenia § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb. vylúčený preto, lebo bol zmieneným rozsudkom súdnej stolice v Berehove odsúdený pre prečin § 16 č. 1 zák. na ochranu republiky č. 50/1923 Sb., vyslovil tým žal. úrad i to, že tento tretný čin je tretným činom — vo smysle § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb. — proti bezpečnosti Čsl. republiky. K tomuto záveru mohol žal. úrad právom dospieť, keď i čin, ktorý je prehlásený za tretný čin v § 16 č. 1 zák. o ochrane republiky č. 50/1923 Sb., ktorýžto zákon sleduje tiež účel chrániť bezpečnosť Čsl. republiky, spadá pod pojem tretného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky, ktorý má na mysli § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb.

Keďže sť-l' nepopiera, že trestný čin, pre ktorý bol zmieneným rozsudkom súdnej stolice v Berehove odsúdený, bol trestným súdom kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 16 č. 1 zák. o ochrane republiky, je nerozhodné, že sa sť-l' — ako vo sťažnosti tvrdí — nedopustil velezrady, špionáže, alebo spiknutia.

Č. 11.174.

Pokračovanie pred nss-om: I. Môže nss rozhodovať o sťažnosti podanej pred prevratom k uhor. správ. súdu do rozhodnutia býv. uhor. ministerstva? — Zamestnanci verejní: II. Úradník preložený do mimoaktívneho stavu následkom zrušenia úradu, ktorého do jedného roku nebolo izä ustanoviť na primeranú stanicu, mal byť penzionovaný podľa § 35 zák. čl. LXV:1912.

(Nález zo dňa 24. marca 1934 č. 5862.)

V e c: Moric K. v Bratislave proti býv. uhorskému ministru kultu a verejnej výučby v Budapešti o penzionovanie.

V ý r o k: S ť a ť n o s ť s a z a m i e t a p r e b e z d ô v o d n o s ť.

D ô v o d y: Napadnutým rozhodnutím žal. býv. uh. min. kultu a verejnej výučby v Budapešti sť-l'a, ktorý bol rozhodnutím zo dňa 11. marca 1914 do stavu mimoaktívneho preložený, dočasne penzionovalo podľa ustanovení § 35 zák. čl. LXV:1912 so zabezpečením podľa najvyššieho rozhodnutia maximálne mu prislúchajúcej penzie v ročnej čiastke 2.900 K a príbytečného v čiastke 640 K.

Na toto rozhodnutie podal sť-l' sťažnosť k býv. uh. správ. súdu; sťažnosť táto bola k podnetu sť-l'ovmu min. škol. v Prahe vyžiadaná v ceste diplomatickej od terajšieho maďarského správneho súdu. O tejto sťažnosti uvažoval nss takto:

Sť-l' vo svojej sťažnosti soznáva to, že ako verejný riadny profesor bratislavskej kráľovskej právnickej akademie, bol v r. 1914 preložený do stavu mimoaktívneho preto, že oná právnická akadémia bola zrušená, a soznáva i to, že žal. úradom nebol ustanovený na iné miesto behom jedného roku počítajúc od jeho preloženia mimo aktívny stav. Vytýka ale sť-l', že napriek týchto ním soznávaných okolností neprávom bol žal. úradom podľa § 35 zák. čl. LXV:1912 dočasne penzionovaný, pretože táto norma bola v prípade sť-l'ovom vraj mylne aplikovaná preto, 1. že sť-l' konať v onej dobe válečnú vojenskú službu a z príčiny tej nemohol byť na iné miesto ustanovený, a že preto, pokiaľ trvala jeho vojenská služba, nemohly byť vyvedené právne následky z jeho preloženia do mimoaktívneho stavu, 2. že sa o jeho ustanovenie na iné miesto žal. úrad ani nepokúsil, keďže za účelom jeho takéhoto ustanovenia ani nežiadal, aby sť-l' bol vojenskej služby sprostý, 3. že jeho ustanovenie nebolo ani potrebné, keďže konajúc válečnú vojenskú službu, ktorá je bezpochybne štátnou službou, s tým bol tedy ustanovený na takéto miesto. — — —